

29. האדרת-האל

ניתן לומר בשקט שהאדם לא תפש כלל, לא כל-שכן יישם בפועל, את ההכרח המוחלט שבהאדרת-האל.

התבוננו לרגע בהאדרת-האל באופן בו היא מיושמת כיום!

האדם מכיר רק את הבקשה, או נכון יותר לומר, את התחינה!

רק פה ושם קורה לעתים רחוקות, שעולה תפילת-הודיה הנובעת באמת מן הלב.

אולם מדובר ביוצא-מן-הכלל חריג ביותר, המתרחש רק כאשר אדם מקבל מתנה מיוחדת ובלתי-צפויה, או כשניצל פתאם מסכנה גדולה.

הבלתי-צפוי והפתאומי הם חלק מן הנסיבות בהן הוא מונע כלל לעבר תפילת-ההודיה.

הדברים המדהימים ביותר יכולים להתרחש עבורו בלא שיהיה ראוי להם, ועדיין, רק לעתים רחוקות יעלה בדעתו להודות עליהם, מרגע שחזרו חייו לשגרה רגועה.

אם הוא וכל היקרים לו נהנים מבריאות מלאה, אם אין לו כל דאגות ארציות, אין כמעט דבר שיניע אותו להודות על-כך בתפילה אמיתית.

כדי לעורר רגש חזק יידרש האדם, למרבה הצער, לדחיפה חזקה במיוחד. הוא לעולם לא יונע לכך מרצונו, כאשר חייו מתנהלים על מי-מנוחות.

הוא יעלה אולי, פה ושם, מילת תודה על שפתיו, או אף יבקר בכנסיה, ובהזדמנות זו אף ימלמל תפילת-הודיה, אולם לשקע בה את כל נשמתו, ולו לרגע אחד, דבר זה לא יעלה על דעתו.

רק כאשר תתרגש עליו מצוקה אמיתית, אז ייזכר מהר מאד, שיש הרי מישהו שמסוגל לעזור לו.

הפחד מניע אותו סוף-סוף לגמגם גם תפילה!

ואז מדובר תמיד בבקשה, אולם לא בהאדרה.

כזה הוא האדם החושב עצמו לאדם טוב, המכנה עצמו אדם מאמין!

וכאלו קיימים מעטים על-פני-האדמה!

יוצאים-מן-הכלל הראויים לציון!

הציבו כעת בעצמכם תמונה עלובה זו לנגד עיניכם!

כיצד נראים בה, בהתבוננות נכונה, אתם עצמכם, האנשים!

עד כמה נלעג ניצב כך האדם בפני אלוהיו!

ואולם זוהי, למרבה הצער, המציאות!

תוכלו להסתובב ולפנות ככל שתמצאו, עדיין העובדות יישארו בעינן, מרגע שתשקיעו מאמץ להיכנס לשורש העניין, בלא לנסות ולייפותו.

אתם עלולים לחוש מעט שלא בנוח; משום שלא התחינה ולא התודה נמנות על האדרת-האל.

האדרה היא הענקת-כבוד!

וזאת באמת לא תמצאו כיום על-פני-האדמה כולה!

התבוננו לרגע בשמחות ובחגים, האמורים לחלוק כבוד לאל, שהבקשות והתחינות אינן כלולות בהן, באופן יוצא-מן-הכלל.

אלו הן האורטוריות * (דרשות רוחניות, כיום ברובן מוזיקליות)!

חפשו את הזמרים השרים את האדרת-האל!

התבוננו בהכנות שהם עושים באולם או בכנסיה.

כולם רוצים להעניק משהו, ולמצוא-חן בעיני האנשים, הודות לכך.

בעשותם כל זאת הם אדישים למדי לאל.

דווקא הוא, שהיה אמור להיות העיקר!

העיפו מבט לעבר המנצח!

הוא צמא להערכה, רוצה להראות לאנשים למה הוא מסוגל.

וכך זה ממשיך.

ראו את המבנים היהירים, הכנסיות, הכיפות, האמורים לעמוד לכבודו... של האל.

האומנים, הארכיטקטים, המהנדסים, כולם שואפים להכרה ארצית, כל עיר מתהדרת במבנים כאלו... לכבוד עצמה.

הם חייבים אף לשמש כמוקד משיכה לזרים.

אולם לא למען האדרת-האל, אלא כדי שיזרום הכסף אל הערים הללו ואל התעבורה הגוברת הודות להם!

רק הדחף לרדיפה אחר חיצוניות ארצית, בכל אשר נפנה מבטנו!

והכל במסווה של האדרת-האל!

אמנם ניתן למצוא עדיין פה ושם אדם, הדואג להעלות את נשמתו ביער, ואולי אף מכיר לרגע בגדולתו של הבורא על כל היופי הסובב אותו, אולם הוא ניצב הרחק ברקע ביחס לכלל.

נשמתו עולה כך, אולם לא אל עבר ריחוף של אושר תמידי, אלא... בפיזור נפש, היא נעה במרחבים, פשוטו כמשמעו, בתוך הנאת הנוחות המחבקת.

אין לבלבל בין זה ובין נסיקה לגבהים.

אין הדבר שונה מאשר שולחן מלא כל-טוב הערוך לסעודת החג.

עלייתה של הנשמה באופן כזה נתפש בטעות כהאדרה; היא נותרת חסרת אחיזה, התלהבות, תחושת רווחה אישית, שאותו אדם מתייחס אליה כאל הודיה לבורא.

זוהי התרחשות ארצית טהורה.

גם אוהבי-טבע רבים תופשים שכרון-חושים זה כהאדרת-אל אמיתית, ומחזיקים עצמם כנעלים על אחרים, שלא ניתנה בידם ההזדמנות ליהנות מן היופי שעל-פני-האדמה.

זוהי פרישות גסה, שמקורה ברווחה האישית בלבד.

זהב מנצנץ חסר-כל-ערך.

כאשר יצטרכו אותם אנשים לחפש פעם את אוצרות נשמתם כדי לאמוד את ערכם לשם העלייה, יגלו שהתיבה ריקה לחלוטין; משום שכל אשר סברו שהוא אוצר לא היה אלא שיכרון של יופי ריקני.

חסרה בו אותה יראת-כבוד בפני הבורא.

—

האדרת-האל האמיתית אינה ניכרת בהתלהבות, לא בתפילות היוצאות במילמול, לא בתחינות, בכריעת-ברך, במחיאות-כפיים או ברטט חרדת-הקודש, אלא בחדוות-העשייה!

באישור חגיגי של הקיום-הארצי!

הנאה מכל רגע!

הנאה משמעה שימוש. שימוש משמעו... חוויה!

ואולם לא במשחקים וריקודים, לא בביטולי-זמן המסבים נזק לגוף ולנשמה, שבהם יזדקק ויבקש השכל מוצא ואיזון להשפעותיהם, אלא בהתבוננות אל עבר-האור ולצנו, האור המחייב ומקדם, מעלה ומאציל את כל הקיים בבריאה!

על-כך נמנה גם התנאי-המקדים, שהוא הכרה מדויקת של חוקי-האל בבריאה.

אלו יראו לו כיצד עליו לחיות, אם ברצונו להיות בריא בגופו ובנפשו, הם יראו לו בדיוק את הדרך המובילה מעלה אל ממלכת-הרוח, אולם גם יאפשרו לו לזהות בבירור את הזוועות הצפויות לו אם יציב עצמו כנגד אותם חוקים!

היות וחוקי-הבריאה פועלים מעצמם בצורה חיה, לא ניתן להסיטם או לשנותם, ובכוח שהרוח-האנושית היא חסרת כל יכולת-התנגדות מולו, מאליו יובן כי הצורך הדחוף ביותר בכל אדם מייב להיות זיהויים המוחלט של אותם חוקים, שנגד השפעתם הוא נותר בכל מקרה חסר-הגנה!

ובכל-זאת, מוגבלותה של האנושות היא כזו שהיא מנסה להתעלם בחוסר-אכפתיות מן ההכרח הברור והפשוט הזה, אף שאין דבר מובן-מאליו יותר ממנו!

וכידוע, האנושות לעולם אינה מצליחה להגיע למחשבה הפשוטה ביותר.

בהקשר זה תהיה כל חיה, באופן מוזר, פקחית יותר מן האדם.

היא נשזרת בבריאה ומקדמת אותה, כל עוד לא ינסה האדם למנוע זאת ממנה.

אולם האדם מבקש לשלוט בדבר, שלפעולתו העצמאית הוא כפוף, ותמיד יישאר כפוף.

ביהירותו הוא כבר מאמין שביכולתו לשלוט בכוחות, אם רק ילמד להשתמש למטרותיו בשביבים מן הקרניים, או בהשפעותיהם של האוויר, המים והאש, בקנה-מידה מזערי.

הוא אינו לוקח בחשבון, בהקשר זה, שגם בשימוש מזערי כזה, תחילה עליו ללמוד כיצד להתבונן, ולהבין כיצד להשתמש בתכונותיהם, או בכוחותיהם, כפי שהם כבר קיימים.

הוא חייב להתאים עצמו אליהם, אם רוצה שיצלח דבר-מה בידו!

הוא, ורק הוא לבדו!

זו אינה שליטה, זה אינו כיבוש, אלא מדובר בסגידה, בכניעה, לחוקים הקיימים.

על האדם לראות, סוף-סוף, שרק אם ילמד להשתלב ולהתאים עצמו, יוכל גם להפיק תועלת! הוא חייב להמשיך ולצעוד בהודיה.

אך לא!

הוא מוסיף להתפאר ולהתרברב אף יותר מבעבר.

בדיוק במקום בו עליו לכרוע-ברך בפני רצון-האל בבריאה ולהפיק ממנו תועלת מיידית וניכרת, שם הוא מנסה בילדותיותו להציג עצמו כמנצח!

מנצחו של הטבע!

הגישה חסרת-ההיגיון מגיעה לשיא-הטמטום בכך שהוא חולף בעיוורון על-פני הדברים הגדולים באמת; שכן עם גישה נכונה היה באמת הופך למנצח... מנצח את עצמו ואת הבליו, שעם הארתם של כל הישגיו, שהיתה מגיעה לאחר-מכן, היה לומד לכרוע-ברך בפני הקיים.

בכך בלבד טמונה הצלחתו.

כל הממציאים, וכל הגדולים באמת, שילבו את חשיבתם ורצונם והתאימו אותם לחוקי-הטבע הקיימים.

זה המבקש לעמוד מולם, או אף להתנגד להם, יימחץ, וייזרה לכל רוח.

מן הנמנע שיגיע אי-פעם אל החיים באמת.

כמו החוויות בדברים הקטנים, כך גם בכל קיומו של האדם, כך גם באדם עצמו!
הוא, שמוטל עליו לנוע, לא רק בתקופת-החיים הארצית הקטנה, אלא בבריאה כולה, חייב להכיר את החוקים שאליהם כפופה הבריאה כולה, ולא רק סביבתו הקרובה והגלויה-לעין של כל יושב-ארץ!

אם אינו מכיר חוקים אלו, הוא ייעצר, יוכשל, ייפגע, ייזרק לאחור או ייטחן לאבק, משום שבאי-ידיעתו לא יוכל להתמודד עם זרמי-הכוח שלהם, ויציב עצמו מולם באופן שלא יאפשר להם להרימו כלפי מעלה, אלא יהיו חייבים להודפו כלפי מטה.

הרוח-האנושית חושפת עצמה לא כגדולה וראויה להתפעלות, אלא כמגוחכת בלבד, כאשר היא דוחה בעקשנות ועיוורון את העובדות, אותן היא אמורה לזהות באמצעות השפעותיהן על-כל סביבותיה מדי יום ביומו, ברגע בו עליה לעשות בהן שימוש לא רק בפעולותיה ובכל טכנולוגיה, אלא גם למען עצמה ונשמתה!

במהלך קיומה הארצי ופעולתה ניתנת לה תמיד הזדמנות לראות את שלמותן ואחדותן של כל ההשפעות הבסיסיות, כל עוד לא תדחה אותן מעל פניה ותעדיף לישון, בקלות-דעת או אף בכוונה-תחילה.

בכל הבריאה כולה אין חריגה מכך, גם לא עבור נשמות-האנוש!

נשמה כזו חייבת להתמזג אל חוקי-הבריאה אם היא רוצה שהשפעתם תקדם אותה!

ומן הפשטות המובנת-מאליה הזו התעלם האדם עד כה לחלוטין בקלות-הדעת הרבה ביותר. כה פשוטה היא נראתה לו, עד שהפכה, בדיוק משום כך, לקשה ביותר לזיהוי. וביצועו של קושי זה הפך עם הזמן לחלוטין בלתי-אפשרי.

וכך הוא עומד היום מול ההריסות, מול הקריסה הרוחנית החייבת להפיל עמה את כל אשר נבנה על ידו. רק דבר אחד יוכל להצילו:

ידיעה מלאה של חוקי-האל בבריאה.

רק זה לבדו יוכל לקדמו הלאה, להעלותו מעלה, ויחד עמו את כל אשר הוא מבקש להקים בעתיד.

אל תאמרו שאתם, כרוחות-אנוש, אינכם מסוגלים לזהות בקלות את החוקים בבריאה, שאתם מתקשים להבדיל בין האמת ובין הבדייה.

אין זה נכון!

מי שטוען כך, רוצה רק לעטות על עצמו שוב את בטלות-הרוח החבויה בתוכו, מבקש רק למנוע את זיהוי שוויון-הנפש של נשמתו, או לספק לעצמו צידוקים לשם הרגעה עצמית.

אך הדבר לא יעזור לו; שכן כל אדיש, כל נרפה, יידחה כעת!

רק זה אשר ישלוט בכל כוחותיו, וישתמש בהם בלא-הרף כדי לספק את צרכיה הבסיסיים ביותר של נשמתו, רק הוא יוכל עוד לצפות להצלה.

כל מאמץ חלקי כמוהו כאין וכאפס. גם כל היסוס, כל דחייה, נדונו לכישלון חרוץ.
לא נותר עוד זמן לאנושות, משום שכבר המתינה עד לנקודת-הזמן שבה ניצב הגבול האחרון.
כמובן שהפעם לא היה ולא יהיה זה קל כל-כך עבורה, שכן התנהלותה חסרת-הזהירות בדברים
עד-כה שללה ממנה כל יכולת להאמין כלל בחשיבותה העמוקה של ההחלטה האחרונה הנדרשת
ממנה!
ונקודה זו בדיוק היא חולשתה הגדולה ביותר, והיא תהיה קריסתם הבלתי-נמנעת של רבים כל-
כך!
לאורך אלפי-שנים נעשה רבות כדי להבהיר לכם את רצון-האל או את עקרונותיהם של חוקי-
הבריאה, לכל הפחות במידה הנדרשת לכם, מידה שתאפשר לכם לעלות אל עבר הבריאה-
הראשונית ממנה יצאתם, ולמצוא את דרככם חזרה אליה!
לא באמצעות מה שמכונה "מדעי-הארץ", אף לא דרך הכנסיות, אלא באמצעות משרתי-האל,
הנביאים של העת-העתיקה, ולאחריהם אף המסר של בן-האלוהים עצמו.
עד כמה שניתן לכם הכל בצורה פשוטה, עד-כה רק *דיברתם* על-כך, אולם מעולם לא התאמצתם
להבין את הדברים באמת, לא כל-שכן לחיות על-פיהם!
לדעתכם העצלה, היתה זו דרישה גדולה מדי עבורכם, ואולם על אף זאת, זוהי הצלתכם היחידה!
רצונכם להינצל, בלא שתיאלצו להשקיע כל מאמץ מצידכם!
אולם אם תחשבו על-כך, יהיה עליכם להגיע להכרה מעציבה זו.
אתם הפכתם כל מסר אלוהי לדת!
לנוחותכם האישית!
וזו היתה שגיאה!
משום שהקמתם בימה גבוהה ומיוחדת עבור הדת, שהיא מרוחקת מחיי היום-יום!
וכאן היתה השגיאה הגדולה ביותר שיכולתם לעשות; משום שעל-ידי זאת הסתתם גם את רצון-
האל הצידה מחיי היום-יום, או הצבתם את עצמכם מחוץ לרצון-האל, התוצאה היא זהה - במקום
להתאחד עמו, להציבו במרכז חייכם ולפעול על-פיו ביום-יום!
להתאחד עמו!
עליכם לקבל כל מסר-אלוהי באופן טבעי ומעשי, לשלבו בעבודתכם, בחשיבתכם, ובכל חייכם!
אל לכם להפכו לדבר נפרד, כפי שאתם עושים זאת כעת, דבר שאליו אתם "קופצים" לביקור רק
מדי פעם, בעיתות-הפנאי!
מקום אליו אתם פונים לפרק זמן קצר כדי לשקוע בהרהורים, או להודות ולהתרגע.

בכך הוא הופך עבורכם לדבר שאינו מובן מאליו, שאינו מהווה חלק בלתי-נפרד מחייכם כמו רעב או שינה.

עליכם להבין סוף-סוף נכונה:

עליכם לחיות ברצון-האל, כדי שתוכלו למצוא תמיד את הדרך הנכונה שטייב עמכם! מסריו של האל הם רק רמזים רבי-ערך שיידרשו לכם, ואשר בלא ידיעתם והליכה בעקבותיהם, דרככם תאבד!

לכן, אינכם רשאים להציבם בתוך תיבת-זכוכית, כדי להתבונן בהם כאילו היו דבר-מה קדוש ביראת-כבוד בימי ראשון בלבד, או להימלט אל מקום זה בפחד, בעת צרה, כדי לאזור בו כוח!

בלתי-מבורכים, עליכם להשתמש במסר, לא לחלוק לו כבוד!

עליכם לאמצו אל לבכם, לא רק בבגדי-חמודות חגיגיים, אלא באגרוף מסוקס של חיי-עבודה, שלעולם אינם מביישים, אינם מפחיתים, אלא מעניקים כבוד לכל!

אבן-החן תהיה בוהקת יותר ביד המזיעה והמוכתמת באדמה, מאשר בין אצבעות מעודנות ומטופחות של הולך-בטל עצל, המכלה את זמנו על-פני-האדמה בהתבוננות בלבד!

כל מסר מן האל חייב להינתן לכם כחלק, דהיינו להפוך לחלק בלתי-נפרד מכם!

עליכם לנסות ולתפוש נכונה את משמעותו!

אל לכם להתייחס אליו כאל דבר נפרד הנותן מחוץ לגופכם, שאתם רגילים לקרב אליו בהסתייגות נבוכה.

הפנימו אל תוככם את מילתו של האל, על-מנת שכל אחד ידע כיצד עליו לחיות ולהתנהל, כדי להגיע אל ממלכת-האל!

ולכן, היעורו סוף-סוף!

למדו להכיר את חוקי הבריאה.

ואולם לשם-כך לא תועיל לכם כל חוכמה ארצית, לא כל ידע זעום הנובע מהתבוננות טכנית, המעט הזה לא יספיק לכם עבור הדרך שעל נשמתכם לצעוד בה!

עליכם להרים את מבטכם מעל האדמה, והרחק כלפי מעלה, ולזהות לאן מובילה אתכם הדרך לאחר החיים-הארציים הללו, כדי שתוכלו בו זמנית להיות מודעים גם לסיבה ולמטרה שלמען אתם חווים אותם.

ושוב, בדיוק כך, כפי שקורה לכם הדבר בחיים האלו, עני או עשיר, בריא או חולה, בשלום או במלחמה, בשמחה או בצער, אתם לומדים לזהות את הגורם ואת המטרה כאחד, ובתוך כך תהפכו מאושרים וקלילים, מודים על החוויה שעברתם עד כה.

לומדים להעריך את השניות הבודדות והיקרות, ואף בראש ובראשונה לנצלן!

לנצלן לשם עלייה אל עבר הקיום המאושר, האושר הגדול והטהור!
ומשום שהפכתם אתם עצמכם כה לכודים, מבולבלים, הגיע אליכם פעם אחת מסר-האל כסיוע
באמצעות בן-האלוהים, לאחר שאזהרות הנביאים נפלו על אזניים אטומות.
מסר-האל הצביע בפניכם על הדרך, הדרך היחידה שתחלץ אתכם מן הביצה שכבר איימה
להטביעכם!
בן-האלוהים ניסה להובילכם בה, באמצעות משליו!
בעלי-האמונה והמחפשים האזינו לדבריו, אולם לא הרחיקו מעבר לכך. הם מעולם לא ביקשו
לחיות על פיהם. הדת וחיי היום-יום נותרו תמיד, גם עבורכם, נפרדים זה מזה.
אתם עמדתם תמיד בצידם, במקום בתוכם!
השפעותיהם של החוקים, שהוסברו באמצעות המשלים, נותרו לחלוטין בלתי-מובנים עבורכם,
משום שלא העמקתם לחפש בהם!
וכעת מגיעה שוב, במסר-הגביע, אותה משמעות של החוקים, בצורה שתהיה מובנת עבורכם,
בזמנכם הנוכחי!
למעשה היא בדיוק זהה לזו שהביא אליכם כבר פעם המשות, באופן שהתאים לתקופתו דאז.
הוא הראה כיצד על האנשים לחשוב, לדבר, לפעול, כדי להגיע אל הבשלות הרוחנית שתקדמם
בבריאה!
מעבר-לכך לא נדרש הרי דבר עבור האנושות. אין ולו פגם אחד במסר של אותם ימים.
מסר-הגביע מוסר כעת בדיוק את אותם הדברים, רק בצורה עכשווית.
זה אשר יכוון עצמו לבסוף על-פיהם, בחשיבה, בדיבור ובמעשה, הוא זה אשר פועל באופן
הטהור ביותר להאדרת-האל; שכן היא גלומה במעשה בלבד!
זה אשר יפעל מרצונו על-פי החוקים, יעשה תמיד את הדבר הנכון!
בכך הוא מוכיח את יראת-הכבוד בפני חוכמתו של האל, ומכפיף עצמו באושר לרצונו הטמון
בחוקים.
בעשותו כן, יקדמו אותו ההשפעות ויגנו עליו, ישחררו אותו מכל סבל וירימו אותו אל ממלכת-
הרוחות המוארות, שם תהיה חוכמתו של האל גלויה לעין-כל ובלתי-מעורפלת, בחיי-האושר,
ובמקום בו האדרת-האל מתקיימת בעצם חוויית-החיים עצמם!
במקום בו כל שאיפת-אוויר, כל תחושה, כל מעשה, מתרחשים מתוך הודיה מלאת-שמחה,
והופכים להנאה מתמשכת.
כזו אשר נולדה מתוך האושר, זורעת אושר, ולפיכך אף קוצרת אושר!

האדרת-האל בחיים ובחוויה טמונה אך-ורק בקיום חוקי-האל.

רק כך יובטח קיומו של האושר.

כך אמור הדבר להיות בממלכה המגיעה, בממלכת אלף-השנים, שתיקרא מלכות-האל על-פני-האדמה!

כך אמורים להפוך חסידי מסר-הגביע לנקודת-האור ומנחי-הדרך בקרב האנושות.

זה שאינו יכול, או אינו רוצה, הוא, שוב, לא הבין את המסר.

לשרת את מסר-הגביע, משמעו האדרת-האל האמיתית והחיה.

האדרת-האל היא שירות-האל הראשון, הוא אינו מתקיים בדברים חיצוניים, הוא אינו מוצג כלפי חוץ, אלא מצוי גם בשעות הפרטיות ביותר בחייו של כל אדם, ובא לידי-ביטוי בחשיבתו ובפעולתו, כדבר מובן-מאליו.

זה המסרב להכיר בכך מרצונו, לא יחווה את ממלכת-האל בעת הקרובה, עליו יבוא הכיליון, או שיאולץ לכדי ציות בלא-תנאי באמצעות כוח-עליון ועוצמה-ארצית!

לטובת האנושות כולה, שהוענקה לה האפשרות למצוא סוף-סוף בממלכה זו את השלווה והאושר!

